

• *Col·lecció De Cent en Cent* – 12 •

100 moments estel·lars del Barça

Andreu González Castro

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: novembre de 2011

© del text: Andreu González Castro
© d'aquesta edició: Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9791-911-1

Dipòsit legal: B-33.407-2011

ÍNDIX

Pròleg.....	11
1. Al principi, Gamper crea un club de futbol. 29 de novembre de 1899	13
2. El primer partit. 8 de desembre de 1899	15
3. Neix el fill pròdig del barcelonisme. 2 de febrer de 1902	17
4. Dos catalans funden el Reial Madrid. 18 d'abril de 1902	19
5. La mà salvadora de Joan Gamper. 2 de desembre de 1908	21
6. L'Escopidora, primer camp propi. 14 de març de 1909	23
7. Primera Copa d'Espanya. 26 de maig de 1910	25
8. Debuta l'home dels mocadors. 25 de febrer de 1912	27
9. Un doblot que enceta la primera edat d'or. 2 de maig de 1920.....	29
10. Inauguració de les Corts. 20 de maig de 1922	31
11. Neix la primera penya. Abril de 1923	33
12. Cinc campionats de Catalunya seguits gràcies al partit de la Xavalla. 23 de novembre de 1924	35
13. Ara que tinc 25 anys. 7 i 8 de desembre de 1924.....	38
14. El concert de xiulets més car de la història. 14 de juny de 1925.....	40
15. La Copa perfecta. 16 de maig de 1926.....	43
16. Una final de Copa interminable. 29 de juny de 1928	45
17. La primera Lliga al sarró. 30 de juny de 1929	48
18. El Barça al Tour: Marià Cañardo. 2 d'agost de 1936	50
19. Mor Sunyol, neix el president màrtir. 6 d'agost de 1936.....	52
20. El Barça fa les Amèriques. 18 de maig de 1937	54
21. Un Barça a prova de bombes. 16 de març de 1938	56
22. El Barça no és l'Espanya. 19 de març de 1939	58
23. Reobre les Corts. 29 de juny de 1939	60
24. Glòria i misèria en el primer franquisme. 28 de juny de 1942	62
25. Que jo sigui un paranoic no vol dir que no em persegueixin. 13 de juny de 1943	64
26. Setze anys de passar gana, setze anys d'anar fent figa. 13 de maig de 1945	67
27. El Barça ha guanyat, descansi en pau. 31 de març de 1946.....	69
28. Primeres eleccions pseudodemocràtiques. 28 de juliol de 1948.....	71
29. La Lliga del 49, en el cinquantenari del club. 17 d'abril de 1949	73
30. Debuta Ramallets. 28 de novembre de 1949.....	75

31. Ningú no agafa el tramvia. 4 de març de 1951.....	77
32. Debut oficial de Kubala. 24 d'abril de 1951	79
33. El Barça de les Cinc Copes. 29 de juny de 1952	81
34. La Copa del Generalísimo, blaugrana. 21 de juny de 1953	83
35. La Copa de Montjuïc. 16 de juny de 1957.....	85
36. Kubala bé val un estadi. 24 de setembre de 1957	88
37. El Crist blaugrana. 19 d'octubre de 1957	91
38. Primera Copa de Fires. 1 de maig de 1958.....	93
39. Ave, César. 10 de setembre de 1958.....	95
40. Doble H, doble triomf. 21 de juny de 1959.....	97
41. HH sempre repeteix. 17 d'abril de 1960	100
42. I una altra Copa de Fires. 4 de maig de 1960	102
43. El Barça, llançat a la Copa d'Europa. 23 de novembre de 1960	104
44. La Copa de Fires de Pujollet. 21 de setembre de 1966	107
45. La final de les ampolles. 11 de juliol de 1968.....	110
46. L'hoquei sobre patins comença a anar sobre rodes. 25 d'agost de 1970.....	112
47. La Copa de Buckingham. 4 de juliol de 1971.....	114
48. La Copa de Fires, en propietat. 22 de setembre de 1971	116
49. Lliçons de vol amb Johan Cruyff. 22 de desembre de 1973.....	118
50. 0-5. 17 de febrer de 1974	120
51. La Lliga de Cruyff. 7 d'abril de 1974.....	122
52. S'estrena el <i>Cant del Barça</i> . 27 de novembre de 1974.....	125
53. El Barça segons Puyal. 5 de setembre de 1976	128
54. Krankl, Heredia, Zuviría. 1 de novembre de 1978	131
55. La final de Basilea. 16 de maig de 1979.....	134
56. La Copa de Quini. 18 de juny de 1981	136
57. Es retransmet per televisió el primer partit del Barça en català. 3 de març de 1982	138
58. La Recopa del Camp Nou. 12 de maig de 1982.....	140
59. Maradona s'entrena per al gol del segle. 26 de juny de 1983.....	142
60. "Urruti, t'estimo!" 24 de març de 1985	145
61. Un cacau de Julio Alberto. 5 de març de 1986.....	148
62. La nit de Pichi contra el Göteborg. 16 d'abril de 1986	150
63. Cruyff salva el primer <i>round</i> amb la Recopa. 9 de novembre de 1988	153
64. La Copa li salva el cap. 5 d'abril de 1990	156
65. La trepitjada de Stòitxkov a Urízar Azpitarte. 5 de desembre de 1990	158
66. "En un momento dado", per fi, un Barça triomfant. 12 de maig de 1991	160
67. I Bakero marca de cap. 6 de novembre de 1991	163
68. La Copa d'Europa de Wembley. 20 de maig de 1992.....	165
69. El <i>déjà-vu</i> de Tenerife. 7 de juny de 1992 / 20 de juny de 1993.....	168
70. 5-0. 8 de gener de 1994.....	171
71. La samba de Romário i la xamba de Cruyff. 14 de maig de 1994	173
72. Ronaldo es regateja mig Compos. 12 d'octubre de 1996.....	176
73. "Pizzi, isos macanudo!" 12 de març de 1997.....	178

100 moments estel·lars del Barça

74. El triplet de l'entrenador pont. 28 de juny de 1997	181
75. Van Gaal: arribar i moldre. 18 d'abril de 1998	184
76. Ara que tinc cent anys. 28 de novembre de 1998	186
77. I una altra Lliga amb Van Gaal. 22 de maig de 1999.....	188
78. Les quatre Lligues del centenari. 22 de maig de 1999.....	190
79. Valero Rivera, set de set. 23 de maig de 2000	192
80. El Barça fitxa un jugador de futbolí. 14 de desembre de 2000	194
81. La xilena de Rivaldo. 17 de juny de 2001	196
82. Pesic porta el bàsquet a la glòria. 11 de maig de 2003.....	198
83. Laporta president! 15 de juny de 2003.....	200
84. La primera Lliga del rastafari. 14 de maig de 2005	202
85. Reial Madrid, 0 – FC Barcelona, 3. 19 de novembre de 2005.....	205
86. A Rijkaard també li'n donaven dues. 3 de maig de 2006.....	208
87. <i>Paris, je t'aime</i> . 17 de maig de 2006.....	210
88. Messi calca el gol de Maradona contra Anglaterra. 18 d'abril de 2007.....	213
89. Reial Madrid, 2 – FC Barcelona, 6. 2 de maig de 2009	215
90. Iniesta, l'heroi de Stamford Bridge. 6 de maig de 2009.....	219
91. Els gladiadors blaugranes guanyen a Roma la tercera Copa d'Europa. 27 de maig de 2009	221
92. Les llàgrimes de Guardiola. 19 de desembre de 2009	223
93. Segona final a quatre al sarró. 9 de maig de 2010	227
94. Lliga amb rècord de punts. 16 de maig de 2010	229
95. Un Barça reforçat guanya el Mundial. 11 de juliol de 2010.....	233
96. Supercampions estatals. 21 d'agost de 2010.....	236
97. Guanyar el clàssic esdevé un clàssic. 29 de novembre de 2010	238
98. La Masia d'Or. 10 de gener de 2011.....	241
99. Una lliga i dos pebrots. 11 de maig de 2011	243
100. Un Barça de llegenda. 28 de maig de 2011	246
Bibliografia	253

PRÒLEG

Després de la consecució de la quarta Lliga de Campions el 28 de maig de 2011, ja no hi ha discussió possible: el Barça entrenat per Josep Guardiola és el millor de tots els temps. Millor que altres equips llegendaris com el Barça de les Cinc Copes o el Dream Team de finals dels vuitanta i principis dels noranta. L'equip de Messi, Xavi, Iniesta, Piqué, Puyol, Valdés i companyia és superior per títols, per ambició i per l'aposta radical per un estil de joc de toc que no canvia substancialment sigui quin sigui l'adversari.

Aquest equip de llegenda té com a clau de volta un guru: Pep Guardiola. Sense el de Santpedor a la banqueta, els resultats haurien sigut més discrets. Però el tècnic català no és una illa enmig de l'oceà, sinó que representa una línia de continuïtat: és el producte més acabat d'una manera d'entendre el joc que Johan Cruyff implanta al club. Una manera de jugar que es practica a les categories inferiors i que ha anat acompanyada d'èxits esportius.

Des de l'any màgic de 1992, el de la primera Copa d'Europa a Wembley, n'han caigut tres més i el Barça s'ha erigit en referència arreu. En dues dècades, el Futbol Club Barcelona ha assolit l'hegemonia del futbol mundial de clubs, i no perquè ho digui aquest humil escriptor, sinó perquè així ho certifiquen les estadístiques de la IFFHS, la Federació Internacional d'Història i Estadístiques de Futbol.

Els triomfs recents no han de fer perdre de vista, però, que el FCB és una entitat més que centenària. En més d'un segle ha passat per alts i baixos, per èpoques de glòria i de misèria. Aquest llibre neix amb la intenció de donar a conèixer al gran públic algunes

Andreu González Castro

de les pàgines més brillants d'un club poliesportiu, el més gran del món, a través d'uns tastets. Uns tastets que volen convidar el lector a conèixer millor la història d'una passió col·lectiva viscuda, com va escriure en un sonet magistral Joan de Sagarra, "amb blau sofert i amb grana intens".

01 / 100

AL PRINCIPI, GAMPER CREA UN CLUB DE FUTBOL

29 DE NOVEMBRE DE 1899

El 29 de novembre de 1899, al Gimnàs Solé, establert al carrer del Carme, número 5, a Montjuïc, es reuneixen dotze persones a les nou del vespre. Concretament s'apleguen a la sala d'armes on imparteix lliçons d'esgrima el veterà mestre Guirowich. Els rep el senyor Manuel Solé en persona i els ofereix el seu gimnàs com a domicili social per a l'activitat pionera que volen dur a terme, ja que així podrà rivalitzar amb el Gimnàs Tolosa, dirigit per Jaume Vila.

Però de qui estem parlant? Dels dotze apòstols del barcelonisme: els suïssos Hans Gamper i Otto Kunzle; tres anglesos: Walter Wild i els germans John i William Parsons; l'alemany Otto Maier i els catalans Lluís d'Ossó, Bartomeu Terradas, Enric Ducal, Pere Cabot, Carles Pujol i Josep Llobet. Què hi fan, allà, tots aquells joves de diferents nacionalitats? Una conxorxa política, en temps de pèrdua de les colònies d'ultramar? No: estan creant un club de futbol. Un dels primers de l'Estat, després del Recreativo de Huelva i el Palamós FC, fundats l'any anterior.

L'ànima de la trobada és Hans Gamper i Haessig, a qui podem anomenar Joan Gamper perquè aquest suís nascut a Winterthur, amb els anys, aprèn a parlar i escriure el català i es catalanitza el nom. Aquest jovenet que arriba a Barcelona amb 20 anys serà el responsable que canviï el panorama esportiu local quan el 22 d'octubre de 1899 publica un anunci a la secció "Miscelánea" del setmanari *Los Deportes*. L'han rebutjat al Gimnàs Tolosa per ser estranger i busca persones interessades a formar un club de futbol, esport que ja havia practicat a Suïssa.

Aquell 29 de novembre de 1899, Gamper i companyia funden un club de jugadors i aficionats al futbol, amb dos equips. Per tenir quò-

Andreu González Castro

rum, caldrà que els millors elements del club es combinin amb joves de la colònia anglesa i alumnes de dos gimnasos, el Tolosa i l'Alsina. Els assistents accepten la idea de grat i es nomena els senyors Gamper, Wild i Ossó com a encarregats de redactar els estatuts del club.

S'arriba a l'acord que la societat portarà el nom de la ciutat on ha nascut, Football Club Barcelona, amb el primer terme en anglès perquè la paraula *futbol* encara no està adaptada al català. També decideixen que vestirà camisa de colors blau i grana i pantalons blancs. Es constitueix la junta directiva i es proclama president Walter Wild; vicepresident, John Parsons; secretari, Lluís d'Ossó; tresorer, Bartomeu Terradas, i vocal, Adolfo López, que no és a la reunió fundacional. Gamper és designat capità de l'equip Barcelona" i tothom convé que se celebrarà el primer partit oficial al més aviat possible, a l'antic velòdrom de la Bonanova, si el senyor Bertrand, propietari dels terrenys, dóna el vistiplau perquè així sigui.

Quan s'acaba la reunió, cap dels dotze fundadors del club no pot imaginar-se'n la transcendència. I és que uns minuts abans de les onze de la nit del 29 de novembre de 1899 neix el Football Club Barcelona-1899.

98 / 100

LA MASIA D'OR

10 DE GENER DE 2011

El migdia del 10 de gener de 2011, a Zuric, l'entrenador del FC Barcelona, Josep Guardiola, puja a l'escenari per lliurar el premi al millor jugador de futbol del món de 2010. El premi, anomenat FIFA Pilota d'Or, s'atorga per primera vegada com a resultat d'unir la Pilota d'Or, concedida per la revista *France Futbol* des de 1956, i el FIFA World Player, lliurat per l'Associació Internacional de Federacions de Futbol des de 1991. Pel que fa a la Pilota d'Or, el més veterà dels guardons individuals, dues vegades hi han optat jugadors d'un únic equip: el 1988 els candidats havien estat tres holandesos, els milanistes Marco van Basten (1r), Ruud Gullit (2n) i Frank Rijkaard (3r); el 1989, de nou tres milanistes havien copat el podi: Marco van Basten (1r), Franco Baresi (2n) i Frank Rijkaard (3r). Però el que no havia succeït mai és que els tres aspirants fossin jugadors formats al planter d'una única entitat. Perquè mentre Van Basten s'havia format als juvenils de l'Ajax, Gullit procedia del DWS (on havia coincidit amb Rijkaard) abans de passar al HFC Haarlem, el Feyenoord i el PSV. Pel que fa a Baresi, havia desenvolupat tota la seva vida professional a l'AC Milan.

El 10 de gener de 2011, quan Josep Guardiola puja per atorgar el premi a millor futbolista de 2010, els candidats són tres jugadors provinents de les categories inferiors d'un mateix equip, tres jugadors fets a la Masia del Barça: Messi, Iniesta i Xavi. El 6 de desembre de 2010, la llista de 23 candidats s'havia reduït només a tres, i deixava pel camí, tal vegada de forma injusta, un Sneijder guanyador d'un triplet molt meritori (Serie A, Copa italiana i Champions amb l'Inter de José Mourinho), així com finalista de la Copa del Món de seleccions.

El diari esportiu *La Gazzetta dello Sport* s'avança al lliurament del guardó i profetitza que el premi serà per a Iniesta, anotador del gol que val un Mundial per a la selecció espanyola, malgrat que el jugador d'Albacete s'havia passat lesionat part de la temporada regular de Lliga. Per la nacionalitat del migcampista i la transcendència del gol amb *la Roja*, òbviament és l'aposta favorita dels espanyols. Malgrat que el premi no és a la trajectòria, la majoria de catalans tenen la il·lusió que l'adjudicatari del trofeu sigui el terrassenc Xavi Hernández, el motoret del mig camp blaugrana i de la selecció estatal. Xavi és a punt de complir 31 anys i presumiblement no tindrà gaires oportunitats més d'emportar-se el trofeu. A més, l'any anterior havia estat tercer a la Pilota d'Or, per darrere de Messi i Cristiano Ronaldo. Fins i tot al marge de consideracions futbolístiques, Xavi és l'aposta sentimental del barcelonisme.

El dia que es lliura el guardó és el moment en què totes les especulacions es confirmaran o es mostraran fal·lases. Josep Guardiola puja a l'escenari vestit de gris, amb camisa negra i corbata grisa. Fent gala del seu poliglòtisme consumat, i en una mostra indissimulada de catalanitat oberta al món, presenta el guardó d'aquesta manera: "Ladies and gentlemen: el guanyador de la FIFA Pilota d'Or, el ganador del Balón de Oro, the winner is... Leo Messi."

Al final, el jugador de Rosario, el 10 indiscutit del Barça, la Puça Messi, puja a la tarima a recollir el guardó. No era el favorit en les travesses, però sí el favorit de Guardiola, que havia dit que per a ell el millor era l'argentí.

Al marge del triomf individual de Messi, aquella data està escrita amb lletres d'or en el barcelonisme com l'apoteosi de l'aposta per un model de futbol base. El 2011, a Zuric, es confirma l'èxit d'una iniciativa impulsada per Josep Lluís Núñez des de 1979 a instàncies de Johan Cruyff. Durant tres dècades, 500 jugadors han passat per aquelles instal·lacions, la meitat dels quals procedents de Catalunya i una bona part d'Espanya. La Masia ha format Guillermo Amor, Guardiola, Valdés, Cesc, Messi, Piqué, Pedro, Iniesta... Uns noms que posen sobre la pista de la importància que té aquest planter per a la bona marxa esportiva i econòmica de la institució.

Andreu González Castro

100 / 100

UN BARÇA DE LLEGENDA

28 DE MAIG DE 2011

Hi ha equips de futbol propers en l'espai, com el Reial Madrid, per exemple, que són capaços d'acabar quarts, cinquens o tercers a la Lliga i guanyar la màxima competició continental de clubs. El Barça, en canvi, no sap guanyar la Copa d'Europa si no s'adjudica també la Lliga. Es tracta d'un misteri insoluble, però el cas és que no hi ha Copa d'Europa que no vingui acompanyada de la Lliga, abans o després. De manera que la consecució de la Lliga 2010-11 és ja un bon auguri per a la final de la Champions League de Wembley, el santuari blaugrana on s'havia aconseguit la primera copa orelluda. Perquè sense Lliga, ja se sap.

El camí fins a la final no és precisament de roses. Força plàcid, això sí, a la fase de grups. Amb el Copenhagen, el Rubin Kazan i el Panathinaikos com a rivals, el Barça treu quatre victòries i dos empats. Acaba els sis partits sent-ne el màxim realitzador (14 gols, el doble que el segon del grup) i el millor en defensa (mig gol encaixat per partit).

Els vuitens de final es disputen contra l'Arsenal entrenat pel semipitern Arsène Wenger. A l'Emirates Stadium, els barcelonistes són superiors durant tot el partit: gol de Villa, un gol mal anul·lat a Messi i un penal no assenyalat a Pedro en donen fe. Però la manca de concentració i l'encert rival capgiren el partit: en quinze minuts escassos, golàs de Van Persie després d'un xut sense angle i Andrei Arxavin, en una contra magnífica, deixa glaçats tots els culers. Pot ser que s'escapi un partit i tal vegada una eliminatòria contra un rival de totes totes inferior? Amb l'1-2, toca remuntada a casa.

Al partit de tornada, cal que el Camp Nou sigui el talismà de les grans ocasions. I el domini blaugrana és abassegador. En tot el par-

tit, els *gunners* no aconsegueixen xutar ni un sol cop a la porteria de Valdés. Per això és tan injust que un autogol de Busquets a la segona part iguali la contesa després d'un golàs de Messi. Un moment clau és quan Van Persie rep la segona groga per allunyar una pilota (ja estava amonestat) i, contra deu, marquen Xavi i Messi. Mereix esment també la cama providencial de Mascherano, qui, amb el 3-1 en el marcador, encerta a avortar una internada dels *gunners* que, d'haver acabat en gol, hauria significat un 3-2 fatídic i la derrota del millor equip de l'eliminatòria. Al minut 87, Brendtner encara Valdés i El Jefecito es llença a terra amb tot i impedeix la rematada rival. La substitució per Keita permet al jugador argentí assaborir el reconeixement de la grada a la seva humilitat, a la seva capacitat de sacrifici i al seu encert. Als seus valors, vaja.

A la ronda següent, toca enfrontar-se al Xakhtar Donetsk de Mircea Lucescu. Guardiola, per evitar el relaxament, no fa més que elogiar el rival. Segons el Guru, els ucraïnesos són poc menys que un empelt del Milan de Sacchi i la Taronja Mecànica de Cruyff. L'estratègia fa efecte, perquè el 5-1 al Camp Nou ho deixa tot decidit de cara a la tornada —menys per a la prudència de Guardiola, és clar—, on es torna a guanyar amb un 0-1.

I així arriba la semifinal contra el Reial Madrid. Una semifinal que té com a precedent llunyà en Champions una derrota blaugrana, quan entrenava l'equip Charly Rexach.

L'eliminatòria a doble partit arriba en un punt en què el Barça i el Madrid ja han disputat dos partits molt seguits: un que deixa sentenciada la Lliga (1-1 al Bernabéu, amb domini blaugrana gran part del partit) i un rònc 1-0 a Mestalla que li val al Madrid la Copa del Rei. El primer duel que completarà el pòquer té un prepartit inusitat: Mourinho carrega contra Guardiola perquè aquest havia declarat que els grans partits es decidien per detalls —es refereix a la Copa—, com ara un gol ben anul·lat a Pedro, que és fora de joc per ben poquet i que l'àrbitre bé podia haver interpretat d'una altra manera. El portuguès tira d'histrionisme i s'inventa tres categories d'entrenadors: els que es queixen del àrbitres, els que no i Guardiola, que es queixa de les decisions correctes dels col·legiats. Després de sentir aquelles bajanades, Guardiola esclata. La tensió és màxima i el Guru carrega en roda de premsa contra la *central lechera*, nom amb què Carles Torras

ha batejat els mitjans de comunicació que donen suport a Florentino Pérez i que després d'ordir la falòrnia del *villarato* amb tal de desestabilitzar els culers, arriben a insinuar que els blaugranes es dopen. Per centrar la qüestió, després de dir que l'entrenador madridista és "el puto amo" de la sala de premsa, Guardiola recalca que és al camp on s'han de guanyar els partits. També carrega contra Mourinho per haver traït els valors apresos a Can Barça. Quan Pep torna a l'hotel de concentració de l'equip, els jugadors, que l'esperen a recepció, esclaten en una ovació sonora. No és agosarat dir que aquella estripada del Guru és un punt d'inflexió, un moment que esvaeix els dubtes al voltant de la capacitat dels barcelonistes de guanyar l'eliminatòria i el que calgui.

I arriba el primer partit, a Madrid. Per escalfar més l'ambient, el Madrid no rega la gespa i prohibeix l'ús del català a la megafonia de l'estadi (només s'acabarà admetent per gestions de la Generalitat i del Ministeri d'Interior). Per a torna, decomissa i destrueix totes les estelades a l'entrada al recinte esportiu. I aleshores comença el futbol. Els blancs cedeixen la pilota al rival i no pressionen fins al migcamp. Així és com el Barça arriba a tenir un 82% de possessió durant el primer quart d'hora.

A la segona part, el Barça segueix dominant i cap al quart d'hora arriba una acció clau: Pepe, el defensa destraler al qual s'havia encomanat Mourinho, un curiós lliure encarregat de repartir llenya allà on calgués, és expulsat amb vermella directa després d'una planxa brutal a Alves. Mourinho ja tindrà l'excusa per a la derrota que vindrà a continuació. Perquè Pedro es lesiona, surt Afellay de recanvi i l'holandès supera Marcelo, centra per baix des de la dreta i apareix Messi per rematar l'esfèrica a la xarxa de Casillas. Els quatre mil seguidors culers que hi ha a les grades embogeixen, però el joc del Barça pot donar per a més. I torna a ser Messi qui, al minut 87, recull la pilota poc més enllà del mig camp, se'n va dels tres jugadors que l'hi volen prendre i creua davant la sortida de Casillas. El partit i l'eliminatòria estan sentenciats.

A la sala de premsa, nou deliri de Mourinho: la Champions blaugrana de 2009 és una "vergonya" perquè s'ha guanyat després de "l'escàndol de Stamford Bridge" i els àrbitres afavoreixen el Barça perquè patrocina la Unicef. Una conxorxa en tota regla, vaja. En aquella

roda de premsa es pregunta els perquè de tot plegat i, òbviament, l'afició blaugrana reconvertirà l'interrogant en un càntic: el clàssic "oé, oé, oé" es transformarà en un "por qué, por qué, por qué" gràcies a algun expert anònim en cant coral.

Al partit de tornada, per si hi havia dubtes de qui és avui com avui el millor equip sobre la gespa, el Barça marca primer mitjançant Pedro i un gol de Marcelo només serveix per empatar el partit. Els madridistes reclamen un gol d'Higuaín després que Cristiano Ronaldo fes falta a Mascherano, però la jugada estava anul·lada. Per cert, el Real Madrid bat en aquella jornada un rècord europeu de Champions: el de faltes, amb 31 en total, 11 de les quals a Messi. I així és com el FC Barcelona es planta novament a la final europea.

El 28 de maig de 2011 tot Londres és un clam. Una marea blava i grana envaeix la capital i es deixa veure, sobretot, a Piccadilly, a Trafalgar i als voltants de l'estadi de Wembley, el camp on Koeman havia catapultat el Barça a la primera Copa d'Europa amb un cacau de falta al minut 111. Les simpaties dels londinencs, tret del barri de Chelsea, són blaugranes.

I entre la cridòria eixordadora de l'afició culer, que no pot dir blat però que no deixa d'animar amb càntics com el "1898", el "Cant del Barça", l'"Oh, le, le, oh, la, la!" el "Por qué" o "I si tots animem, i si tots animem, i si tots animem guanyarem!", comença a rodar la pilota. Pel costat anglès, Van der Sar (en el dia de la seva retirada), Fabio, Ferdinand, Vidic, Evra, Valencia, Carrick, Giggs, Park Ji Sung, Rooney i Chicharito Hernández. Pel costat català, Valdés, Alves, Mascherano, Piqué, Abidal (operat feia no gaire d'un tumor al fetge!), Xavi, Busquets, Iniesta, Pedro, Messi i Villa.

Els anglesos comencen revolucionats i no deixen espais per a la circulació de la pilota. Algunes imprecisions donen vida al Manchester i les dues primeres oportunitats són seves: una jugada en què Piqué està a punt de marcar-se un autogol i una ocasió de Rooney que Valdés rebutja amb els punys. Però de mica en mica els blaugranes van imposant el seu joc i al minut 12 Evra la toca amb la mà dintre de l'àrea i l'àrbitre no xiula res. Al minut 16, rematada de Pedro que se'n va per poc. Al 20, Villa xuta des de la frontal de l'àrea i ve d'un pèl que no sigui gol. Fins que al minut 27 Xavi atreu els defensors, la passa sense mirar cap a Pedro i el canari, en comptes

de creuar-la, dispara al pal curt enganyant el porter Van der Sar, que fa l'estàtua. Gol!

Al minut 37, el ManU iguala gràcies a un gol de l'incisiu Rooney després d'una paret amb Giggs. El gal·lès està en fora de joc, però l'àrbitre no l'assenyala. Dues ocasions blaugranes més estan a punt de capgirar el marcador, però Pedro i Messi no arriben per ben poc a sengles pilotes. De manera que s'arriba a la mitja part amb empat al lluminós malgrat que els mereixements d'un i altre equip no són comparables.

Què els diu Guardiola als seus jugadors a la mitja part és quelcom que no sabem, però els anglesos surten a escalfar-se ben aviat mentre que els blaugranes aprofiten al vestidor fins a l'últim moment. Quina arenga els deixa anar el Guru? Com motiva un estol de joves famosos i multimilionaris perquè siguin capaços de reaccionar? En què els fa pensar perquè tornin al camp i després de diversos avisos acabin decidint la final?

Messi, l'MVP del partit, l'home que seia abatut a la gespa el dia que el Madrid els havia guanyat la Copa del Rei, fa una de les seves: la rep d'Iniesta, veu el forat, retalla a Evra i dispara en sec. La pilota va massa al centre, però molt forta, de manera que Van der Sar no hi arriba malgrat l'estirada. És el minut 53 i el partit es posa coll avall per al Barça.

Al minut 70, després de diverses ocasions, Messi regateja a Nani i la perd quan entra a l'àrea. La pilota arriba a Busquets, qui cedeix a Villa. L'asturià, que havia fet un final de curs més aviat fluixet, traça una rosca perfecta sense mirar a porta i la pilota entra per l'escaire esquerra de Van der Sar. Tot Wembley crida unànime: "¡Villa, Villa, Villa maravilla!" Un golàs en tota regla que estableix un 3-1 que ja no es mourà del marcador.

Al final del partit, el Barça ha rematat 15 cops a porta i ha tingut la pilota tres quartes parts del temps. El Manchester, per la seva part, ha xutat dos cops entre els tres pals. És un bany en tota regla, i així ho admet Sir Alex Ferguson, l'entrenador escocès, que no ha donat instruccions als jugadors de trencar el joc blaugrana amb faltes i provocacions.

Quan arriba el moment d'aixecar la Copa d'Europa, Puyol, que ha substituït Alves al minut 88, renuncia a alçar-la per tercera vegada,

com sí que havia pogut fer Beckenbauer. Cedeix el braçal de capità a Abidal, operat recentment, i és el francès qui l'aixeca al cel de Londres. El dissabte 28 de maig de 2011 arriba la quarta Copa d'Europa per a aquell club fundat per Gamper més d'un segle enrere i al qual els resultats continentals, finalment, comencen a posar allà on li correspon.